

вржстник на П. Тодоров би запаизл сжщия свой стил, а по език, може би, щеше да надмине Тодорова.

А като се има пред вид, че езика еволира трябва да се приеме, че само стилът като нещо индивидуално и заложената идея в творението, като нещо вечно, ще осчанат за винаги. И че само стила и заложената идея са вечното. При техното вжплощение се изпитва онова, което се нарича *муки слова*. Но тази мжка не произхожда от това, че е трудно да се намерят подходни думи, а от друго, че когата дадена идея дистри своето вжплощение, писателят, вживял се с тази идея, оставил я да се претопи в неговото творческо горнйло и да се излее в калжпа на негова стил, я изниса в форма чиста, звжнлива и лжчезарна, както е само нему подадине. Това е то муки слова; и в него може да има буждение, ала то е чисто индивидуално а не такова, за което говори Страшимиров.

И ако тази мисжл е верна — не основателни са опасенията на Страшимирова, че у нас новите таланти, които приждат, неминуемо ще изпаднат в индивидуални езикови блуждения.

Тази мисжл на Страшимирова се поджржа частично и от професор Младенов, като последният бележи, че талантите трябва сами да сжзнаят, че у нас истинско езиково творчество може да има само при добро познаване на бжлгарския народен език в целокупна бжлгария и при умерено използване на езиковото благо, подбрано с художествен усет не само в един бжлгарски кжт.

Безпорно познаването на бжлгарския народен език в целокупна Бжлгария е необходимо за писателя; но то ще си остане познание добито чрез изучаване. Другото — областния език, койго е слушан от писателя край бащино огнище, е нещо повече от изучване. Последният е по богат с индивидуални емоции, с пластика и колорит, бива по изразен и лжха на народно. Изучвания език има системност, усмисляние и обща понятност, но не е онова което е областния език. Ние бихме предпочели писателя да изнесе областния език; особено в време на езиково творчество, каквото преживева бжлгарската родна реч в последно време. А след това като се изнесат всички богатствз на родния ни език—само по себе ще се изработи един общ език, с всичката букетност на областните особености и обща структура на целокупния език.

И за това считаме делото на Петко Тодоров и Иван Кирилов като твжрде ценно в днешно време, макар че и те